

נקודות של אור

3/0

ההכרזה

האלאה

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א בטיעור חומש רט"י

ליל טיטי פרטת ויקהל - טקלים תטפ"ב

יש מקומות שאפילו המלאכים לא מפירים!

'מבטן שאול שיוועתי אליך': השם ברא אותי במטרה אחת ויחידה - כדי שאכניס אותו למקומות הכי לא נעימים שלי!

כן, למקומות הכי נסתרים בחיים, לרגשות הכי קשות שלי, למחשבות, לרצונות, למסתורי הנפש שלא כל כך נעים לי אפילו לחשוב עליהם בעצמי!

דווקא לשם השם רוצה שאכניס אותו!

כי בשביל המקומות היפים שלי, בהם אני 'שיינע ייד', בהם הכול בסדר והכול נוצץ - אין לבורא צורך ב' בשביל המקומות הטהורים והנקיים יש לו מספיק מלאכים בשמים!

הוא רוצה שאכניס אותו אל מאבקי הנפש שלי, אלה ששום מלאך בעולם לא מכיר...

*

הסוד המשותף של חינוך ילדים, של התורה, של הזוגיות - ושל החיים בעצמם...

כשאדם וחווה עוד היו בשר אחד ממש, מחוברים האחד עם השני, הם היו מחוברים בצורה של 'אחור באחור', דבוקים זו לזה בגב.

הפנים של אדם הראשון היו לכיוון אחד, ושל חווה - לכיוון ההפוך.

האם ניתן לקיים כך חיים משותפים תקינים? האם חיבור כזה הוא חיבור אמיתי ופנימי?

ממש לא, הפוך. זהו חיבור מעיק ובלתי נסבל, חיבור שמגיע מחוסר ברירה - וכולם מחכים לרגע הראשון להתפטר מהחיבור הזה.

האר"י הקדוש אומר עוד יותר: חיבור אמיתי - זה חיבור כשמוכנים להסתכל האחד לתוך העיניים של השני! כשאדם וחווה היו מחוברים כך - הם לא יכלו להסתכל זה לעיניו של זה!

איזה מין חיבור הוא זה?!!!

הבורא הרי רוצה שהחיבור כאן יהיה אמיתי! משמעותי! עמוק! פנימי!

מה עשה הבורא? יצר 'הרדמה' למשך זמן מה, נתן להם פרק זמן של ניתוק כלשהו - ואז, כאשר התעוררו מהניתוח וחזרו האחד אל השני - היה החיבור מושלם ופנימי!

אומר הרבי: הרעיון הזה שאנו רואים אצל אדם הראשון וחווה – הוא יסוד גדול מאוד בכל תחומי החיים: בקשר בין הורים וילדים, בקשר בין בני זוג – ובקשר הכי נחוץ לחיים: קשר עם הבורא. בספרות המקצועית על חינוך ילדים זה נקרא 'נפרדות'.

מה זה 'נפרדות'?

החיבור הכי חזק בעולם הוא קשר בין הורים לילדיהם. ההורים מוכנים לעשות הכול בשביל ילדיהם! הם מטפחים, מאכילים, משקיעים כספים וכוחות, נותנים את כל הונם בשביל ההצלחה של הילד.

לכאורה, זה אמור להיות הקשר הכי פורה וחזק! ההורים היו אמורים לקבל כבוד מלכים מהילדים – כי הם הרי מקבלים מהם כל כך הרבה!

אבל זהו, שלא.

הילדים, כך מתברר, חווים את הנתינה הבלתי נגמרת של ההורים – כחיבור חזק והכרחי מידי, חיבור מובן מאליו. מה שיוצר תחושה של 'מגיע לי' ו'תביאו'.

החיבור הזה, הוא חיבור לא תקין! הוא לא חיבור פורה! הוא חיבור שמגיע מתוך הכרח – והרצון של הילדים בקשר הזה נראה בהתאם...

תחשבו על עצמכם, מתחברים בחיבור הדוק כל כך עם אדם אחר, חיבור בלתי פוסק – ושלא שאלו אתכם לפני כן...

האם הייתם מוכנים לחיבור כזה? ודאי שלא.

אז למה שהילדים ירצו קשר כזה?!

לכן, מסבירים המזחנכים, יש ליצור 'נפרדות'. נפרדות זה אומר – לתת לילדים את התחושה, שיבינו שהחיבור הזה אינו מובן מאליו.

ההורים לוקחים צעד אחד אחורנית, מפסיקים לתת מכל הבא ליד, מקמצים אפילו בדברים הכרחיים, כביכול הולכים 'לישון' – והנה נס מתרחש מול העיניים: הילדים מתחילים לחפש בעצמם את הקשר עם ההורים! פתאום הם מעוניינים לחזור אל הוריהם, לשוב לחיבור האיתן שהיה קודם לכן.

למה? כי נוצרה כאן נפרדות...

כשבני ישראל קיבלו את התורה, הם עשו זאת רק כי חיבו אותם. רק כי 'כפה הקדוש ברוך הוא עליהם הר כגיגית'...

איזה חיבור פנימי יכול להיווצר מתוך קשר שלא בחרנו בו מרצון?!

ולכן, אט אט הלך החיבור הזה ונשחק, ובני ישראל הגיעו למצב ש-הם לא היו מסוגלים להביט אל העיניים של החיבור הזה, הם היו מנותקים בנתק פנימי הרסני...

מה עשה הקדוש ברוך הוא? כמו אצל אדם הראשון, כמו אצל הורים וילדים – יצר 'הרדמה'...

המן הרשע מגיע לאחשוורוש ומספר לו: "ישנו עם אחד!"

מה זה 'ישנו'?

אומרת הגמרא: המן אמר לאחשוורוש – אל תדאג! אלוקיהם של ישראל ישן!

הבורא אמר לעמו – אתם לא מעוניינים בקשר הזה ביני וביניכם? זה מעיק עליכם? אין בעיה, תנסו להסתדר לבד, אני הולך כביכול 'לישון' – ותיהנו לכם בסעודת אחשוורוש...

מה היתה התוצאה של ה'הרדמה' הזו בקשר?
התוצאה הסופית ברורה: "הדר קיבלוה מאהבה!"
פתאום חזרנו אל התורה, פתאום קיבלנו אותה מתוך אהבה, מתוך רצון!
למה? כי הניתוק הזמני הזה גרם לנו לחוש שבסופו של דבר – אי אפשר בלי חיים עם הבורא!

וככה, אמר הרבי, זה גם בחיים עצמם:

לפעמים אנחנו מרגישים שכביכול הבורא עזב אותנו חלילה, אנחנו מביטים על החיים של עצמנו, על הקושי שפתאום נפל עלינו, על הכאבים והייסורים שאנחנו עוברים, על התפילות שנראה כי אינן נענות...
המצב לא פשוט. נראה כאילו הבורא 'הלך לישון'...
למה הבורא יצר מצבים כאלה? כי רק אז אנחנו מתחילים להרגיש את הצורך בקשר, פתאום אנחנו מבינים שהקשר הזה בינינו ובין אבינו שבשמים הוא קשר כה נצרך!
רק אחרי פרידה אנחנו מתחילים לחוש בצורך האמיתי בחיבור!
ההרדמה הזו, השינה הזו – יצרה חיבור אמיתי וחדש...

*

☞ הרגע הזה, שהגיבור מתעורר... ☞

"וויקץ כישן השם – כגיבור מתרונן מיון!" הקדוש ברוך הוא מתעורר כמו מתוך שינה, כמו גיבור המתעורר מיינו...

מה קורה כאן? מה ההסבר בזה???

הרבי סיפר כיצד היה ר' אשר מסביר את הפסוק הזה:

מלחמה עזה ניטשת בין שתי מחנות ענק. הטילים עפים, היריות נורות בכמויות – והמסקנה בצד המוכה, היא בלתי נמנעת: אנו עומדים פני הפסד צורב וקשה. המצב אבוד.

אבל פתאום הם נזכרים: רגע, הרי אצלנו במחנה יש את הגיבור האגדי! אותו גיבור שאין מלחמה שהוא אינו מנצח בה!

היכן הוא, הגיבור הזה??? למה הוא לא נלחם עמנו בשדה הקרב???

כולם אצים רצים למצוא אותו – ומגלים כי הוא ישן שנת ישרים...

אמש הוא שתה כהוגן – והבוקר התוצאות ניכרות...

האם הלוחמים נותנים לו לישון? אולי במקרים אחרים... כאן מדובר בשאלה של חיים! כאן אין זמן לגינוני כבוד! כאן הם מוכרחים להציל את נפשותיהם!!!

ולכן הם מגיעים אל המיטה של הגיבור האגדי, מתחילים לנענע ולצעוק, מנענעים, דופקים, צועקים, זועקים – עד שהגיבור מתעורר...

וברגע שהגיבור מתעורר – כל הסיפור נראה אחרת לגמרי...

הרבי מתאר כיצד היה ר' אשר מתאר את הסיטואציה:

ר' אשר היה קם, מדגים כיצד הגיבור המתעורר קולט בתוך שניה את הסיפור כולו, הוא מתנער בשניות, מניף את ידיו אל על (כאן היה ר' אשר מדגים), מזנק החוצה וצועק בשיא כוחו: "בוווווווו!!!"

וכשהגיבור יוצא – כל העסק משתנה...

אמר ר' אשר: "וייקץ כישן השם, כגיבור מתרונון מייז!"

תצעקו לריבוננו של עולם! אל תוותרו לו! הרי אין לכם מישהו אחר לסמוך עליו!

"ריבוננו של עולם, אתה מוכרח לרחם עלי, כי אם לא – אני אבוד!!! אתה מוכרח להגן עלי עכשיו מול הקשיים שלי, הרי כל כך קשה לי, אני לא מצליח להתגבר אפילו לרגע על שטף התחושות והרגשות! אתה חייב לעזור לי – כי אין לי שום יכולת לעזור לעצמי!!!!!"

נכון, זה נראה כאילו הוא ישן, כאילו הוא לא נמצא איתנו – אבל זה רק נראה כך! בפועל, הבורא מחכה לרגע שנצעק אליו ולא נוותר לו – ואז 'וייקץ כישן השם'!

*

פְּתָרוֹן אֶחָד פְּלֵאִי לְכָל הַמְצֻקוֹת

רבות מחשבות בלב איש – וְעֵצָה הַשֵּׁם הִיא תְּקוּם!

מחשבות יש הרבה – ועצה יש רק אחת?

הסביר הרבי: אם האדם חי בניתוק מהבורא, הרגשות התוקפים אותו הם רבים מספור.

'יכבדו אותי', 'ידחו אותי', 'אצליח', 'אני כישלון מהלך', 'אוף, למה נפלתי שוב', 'למה הישועה שלי לא מגיעה'...

איך אפשר להתמודד עם מחשבות כה רבות? זה בלתי אפשרי!

ברגעים של סערת רגשות האדם מרגיש אבוד!

אבל, יש עצה אחת ויחידה – והיא הפתרון לכל סוגי המחשבות בעולם:

"ועצת השם!" כל מה שהשם מביא לי, כל הקשיים, הרגשות, המעברים, הכאבים, הנפילות – הכול זה בשביל מטרה אחת ויחידה: לחבר אותי בחזרה אל הבורא!

כשאני אדע שזוהי המטרה של כל המעברים שלי אהפוך להרבה יותר רגוע – כי אני יודע שיש להכול מטרה!

*

יו"ל ע"י מערכת 'נקודות טל אור' ספינקא. ניתן לזכות להשתתף בהוצאות ההדפסה וזכויות ההתחזקות.

ניתן להשיג את העלון, (גם בשפת האנגלית!), וכן את הקונטרס 'מעט מן האור' (מהדורה שניה) בטלפון: 050-4171897,

או בכתובת הפייל: a0504171897@gmail.com או בבית מדרשינו רחוב דונולו 11 בני-ברק. להארות וחיזוקים,

הוצטרפות ל'חיזוק היומי' במייל, ניתן לפנות באופנים הנ"ל. כל טעות – מקורה בחוסר הבנת הכותב.